

WHITNEY G.

Sevgiler,
Carter

Çeviren
Tuba Özkat

Tamisha Draper'a.

Sen kelimenin tam anlamıyla bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşsın... Bitmek bilmez Starbucks buluşmaları ve bu kitabı yaratmaya yönelten sohbetlerimiz için teşekkür ederim.

(Ayrıca evet, Sevgiler, Carter adının senden çıktığının minnetle farkındayım.)

(Ayrıca hayır, Chris Harper, sırf onun kocasıym diye sana bundan pay vermeyeceğim... Hahaha)

GİRİŞ

Carter

Bu saçmalığın başlangıcını hâlâ ensemdeki tüyleri diken diken edecek bir netlikte hatırlayabiliyordum. En azından kendi hayatındaki başlangıcını.

On yaşındaydım ve ailem, yani “1100 Joyce Sokağı’ndaki Jamesler” evimizde bir bağış yemeği düzenliyordu. Bin dolarlık tabağımdaki akşam yemeğimin ortasındaiken babam gereksiz bir konuşma yapmaya karar vermişti.

Bir doksan üçlük boyu, Amerikalılara özgü mavi gözleri ve hakiki açgözlülüğüyle orada dikilmiş, okulda çocuklar için daha sağlıklı menülere yatırım yapmak istediğini anlatıyordu. Hayatını kurtarmak için bile beladan uzak kalamayacak malum bir çocuk tanıdığından (benden bahsediyordu), daha iyi disiplin fikirlerine yatırım yapılmasına yardım etmek istediğini de söyledi.

Yine de o ideallerden hiçbirine saçmalık etiketi yapıştırılmamıştı. Bir sonraki haricinde. Odadaki bütün sponsorlarına kadeh kaldırdı: “Bu akşam buradaki herkese arkadaşım gözüyle bakıyorum. Eğer arkadaş değilseniz ailedensinizdir ve aile ebedidir. Bunu şu anda söylememin esas sebebi, kendi babamın bana öğrettiği ve bunca yıldır aklımda yer edinen çok önemli bir ders: Bazı insanlar hayatınıza bir amaç için girer, bazıları mevsimlidir, bazılarıysa ömürlüktür.”

Bir alkış tufanı, bir sürü tezahürat ve yürekten gelen, “Çok doğru... çok doğru...” cevapları bir anlığına odayı kapladı. Sonra yaşlıca bir adam benimle aynı seviyeye gelmek için eğildi. “Baban haklı, biliyorsun değil mi? Az önce söylediği her şeyi hatırla.”

“Az önce ne söyledi ki?”

“Bazı insanlar hayatınıza bir amaç için girer, bazıları mevsimlidir, bazılarıysa ömürlüktür,” dedi.” Gülümsedi. “Bunu hem kafanda tutmalısın hem de hayatına mümkün olduğunca sokmalısın.” Göz kırptıktan sonra uzaklaştı.

O zamanlar bilmiyordum fakat babam ve kaypak takipçisi resmen geleceğimi öngörmüştü...

Babam bu konuşmayı yaptıktan birkaç yıl sonra annemle hayatımızdaki “amacını” yerine getirdiğini düşünmüş olacak ki ikimizi de terk etti. Ondan birkaç yıl sonra annem, annelik “mevsiminin” bittiğine ve anne olmaktan yorulduğuna karar verdi. Gerçek tutkusunu duman altı barlarda ve kumarhanelerde bulabileceğini düşündü. “Ömürlük” kısmına gelecek olursak, bunun için düşünebileceğim sadece tek bir kişi vardı...

Dördüncü Sınıf

Carter

Sevgili Bayan Carpenter,

Dün sınıfta yaramazlık yaptığım için üzgünüm. Karaşşıklığa sebep olmak istemedim ve en güzel kalemlerinizi kırdığım için üzgünüm ama Arizona Turner'dan NEFRET ETTİĞİM için üzgün değilim.

O çok çirkin ve çok konuşuyor. Neden beni gönderdiğiniz gibi onu da müdürün odasına göndermediğinizi bilmiyorum. O da cezalandırılmayı hak ediyor. Umarım yarın ölür de onu ya da çirkin metal ağızını artık görmek zorunda kalmam.

Sevgiler,

Carter

Gülümsedim ve mektubu anneme verdim, bu defa işe yaramasını ve tekrar yazmak zorunda kalmamayı umuyordum.

Arizona'nın durmadan başımı belaya sokmasından ve bu konuda gülüp durmasından bıkmıştım artık. Derste tüm soruların cevaplarını bildiği için çok akıllı olduğunu sanıyordu ama ben de biliyordum. Özellikle de öğretmenimizin cevap anahtarını

nerede tuttuğunu bildiğimden ve her öğle yemeğinde onları çaldığımdan.

Ailem onun ailesini şahsen tanıyordu çünkü her zaman “onunla alay ettiğim” ve “onu ağlattığım” için benim hakkımda toplantılara gitmek zorunda kalıyorlardı fakat başlatanın o olduğunu söylediğimde bana kimse inanmıyordu.

Hep o başlatıyordu...

“Carter...” Annem derin bir nefes alarak başını iki yana salladı. “Bu *korkunç* bir mektup. Yazdığın son üç tanesinden daha kötü.”

“Nasıl olur? Bu defa Arizona’ya isim takmadım. Sadece ölmesini istediğimi söyledim.”

“Sence ona her çirkin deyişinde hislerini incitmiş olmuyor musun?”

“O çirkin ama.”

“Çirkin değil.” Babam odaya girdi. “Ağzındaki o teller çirkin olabilir tabii ama bütününe bakarsan? Aslında sevimli bir kız.”

“Ciddi misin?” Annem ona dik dik bakınca babam güldü.

“Üzgünüm.” Yanıma gelip sırtıma pat pat vurdu. “Birine çirkin demek güzel bir şey değil, evlat. Ondan ne kadar nefret edersen et. Bu Arizona denen kızın seni etkilemesine izin vermeyi kesmelisin. Bu, bu yıl başını beşinci kez belaya sokuşun.”

“Sekizinci.” Annem onu düzeltti. “Geçen hafta kız salıncakta sallanırken onu aşağı itti.”

Babam bana baktı. “Peki bu defa ne yaptın?”

Cevap vermedim. Onun yerine gözlerimi yere diktim.

“Matematik sınavının ortasında ayağa fırlayıp, ‘Senden nefret ediyorum, Arizona,’ diye bağırması,” dedi annem. “Sonra zavallı kızın sınav kâğıdını alıp tortop ederek sınıfın karşısına fırlatmış... Iskalamış ve öğretmenin en sevdiği kalemligini yere düşürmüş.”

Babam başını iki yana sallayıp iç geçirdi. “Şu kızla konuşmayı kes sadece, tamam mı? Ondan tarafa bakma bile. Ne olursa olsun onu görmezden gelmeyi öğrenmek zorundasın. Zaten içimden

bir ses onun senin için 'ömürlük' bir insan olmayacağını söylüyor. Sadece mevsimlik, yani yakında gidecektir. Güven bana."

"En sonunda bu konuda bir yetişkin gibi davrandığını görmek güzel." Annem mektubumu ikiye böldü ve dikkatini bana çevirdi. "Şimdi otur ve öğretmenin için güzel bir mektup yaz. Arizona içinse daha da güzelini yaz ve artık ona karşı acımasız olmayacağını belirt. Söyleyecek güzel bir şeyler de düşünmeye çalış. Belki her zaman giydiği güzel elbiselerinden bahsedersin, hı?"

Sızlansam da kalemimi alıp yazmaya koyuldum.

Annem "aptal", "nefret" ve "ölmek" gibi kelimeleri çıkarttığı için mektubu doğru şekilde yazmam beş denememi aldı ama gece yarısına doğru en sonunda kusursuz hâle getirmiştin. Sonra kendime bir söz verdim. Yarın mektubumu Arizona'ya verdikten sonra onunla bir daha asla ama asla konuşmayacaktım...

Ertesi gün okuldayken erkenden sınıfa girip özür mektubumu öğretmenimin masasına bıraktım ve gidip en uzak sıraya oturdum. Yani en son sıraya. Sonra ödevimi çıkarıp ders başlamadan önce birkaç matematik sorusunu bitirmeye çalıştım.

Parmaklarımla dört defa yediye kadar saydım ve Arizona'nın yanımdaki sıraya oturduğunu gördüm.

"Günaydın Carter," dedi.

Onu duymamışım gibi davrandım.

"Carter?" Omzumu dürttü, defterime yirmi sekiz yazdım.

"Merhaba?" Omzumu daha sertçe dürttü. "Carter? Carter?"

"NE?!" En sonunda ona baktım.

"Bugün bana verecek bir şeyin yok mu? Güzel ve önemli bir şey?" Metal koca ağzıyla gülümsedi.

Iyy. Öyle çirkin ki... "Yok."

"Annen başka bir 'çok özür dilerim' notu yazdırmadı mı?" Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çünkü bu sabah telefonda an-neme tam olarak öyle söyledi."

“Annen sağır ve aptal herhalde çünkü ben *sana* hiçbir şey yazmadım.”

“Ne?” diye fısıldadı. “Lafını geri al yoksa ispiyonlarım!”

“Durma, git ispiyonla!” Omzumu silktim, her zaman yaptığı gibi elini kaldırıp öğretmene şikâyet etmesini bekledim.

Yapmadı. Sadece bana baktı. Sonra cebine uzanıp katlanmış bir kâğıdı sırama attı.

Dün yaptığım gibi buruşturup suratına atmak istiyordum ama onun yerine açıp okudum:

Sevgili Carter,

Dün yaramazlık yapmana ve Bayan Carpenter'ın kalemliğini kırmana sebep olduğum için üzgünüm ama senden NEFRET ETTİĞİM için üzgün değilim. Çok gırkinsin ve çok konuşuyorsun. O yüzden başını sürekli belaya sokuyorum çünkü geneni kapatamıyorsun ve her şeyi bildiğini sanıyorsun AMA BİLMİYORSUN! Bir gün sana otobüs çarpmasını gerçekten diliyorum çünkü berbatsın. Hem de ÇOK berbatsın.

Olmayan Sevgilerimle,

Arizona

O günden sonra çok iyi arkadaş olduk...

1. Şarkı: Boş Alan (3:47)

Carter

Günümüz

Artık sadece seks yetmiyor...

Şu anki sevgilim Emily plajda etrafımda daireler çizerek koşarken başımı iki yana salladım. Parlak kırmızı bikinisinin içinde bana su atarken gülümsüyor ve etraftaki erkeklerin kısıkaç bakışlarıyla dikkatlerini üzerine çekiyordu. Ona gülümseyerek karşılık verdiğimde bileğindeki kamerasını durmadan çıkarıp yanıma geliyor ve tepemizden tutarken, "Selfie zamanı! Gelmiş geçmiş en sevimli çift!" diye bağıyordu.

Dürüst olmam gerekirse, dışarıdan bakıldığında bu kadınla ilgili her şey neredeyse kusursuzdu: Açık yeşil gözleri ve dolgun, yumuşak dudaklarıyla baş döndürecek kadar güzeldi, en suratsız insanı bile gülümseten bulaşıcı bir kahkahası vardı ve mizah anlayışı benimkine epey yakındı. Doğuştan gelen şen şakrak bir kişiliği vardı, bir yabancıyı bile ilk tanışmalarında çok iyi arkadaş olduklarına ikna edebilirdi ve kapalı kapılar arkasında, seks arzusu neredeyse benimki kadar fazlaydı.

Ancak iyi özellikleri burada sona eriyordu ve maalesef ben bunu çok geç öğrenmiştim.

Ciddi şekilde çıkmaya başlamamızdan birkaç ay sonra gerçek karakteri ortaya çıkmaya başlamıştı. İlk olarak, doğuştan gelen şen şakrak kişiliğinin hiç de “doğuştan” olmadığını öğrenmiştim; illegal yollardan temin ettiği ve sıklıkla aldığı Adderall’in yan etkisiydi. İkincisi, birlikte olmadığımız zaman her saat başı bana, “Seni özledim, bebeğim, neredesin?” mesajları atıyordu. Üç dakika içinde cevap vermezsem bana tekrar tekrar mesaj atıyordu: “Öldün mü? ÖL-DÜN MÜ?!” Son olarak da bu ilişkiyi en kısa sürede bitirmek istememin sebebi, yeni ve çok acayip seks fetişiydi. Seksten önce ve sonra odada elleri ve dizleri üzerinde sürünüp kedi gibi miyavlamaktan hoşlanıyordu. Hatta boşalırken bile “miyav” demişti.

Bazı bokluklarla uzun süre başa çıkamazdım...

“Hey, sen!” Emily bana su atıp daldığım düşüncelerden çıkardı. “Ne düşünüyorsun öyle?”

“Bir sürü şey,” diye itiraf ettim.

“Senin hakkında en çok hoşlandığım şey bu, Carter.” Gülümsemi. “Hep derin düşünceler içindesin, *derin şeyler* düşünüyorsun...” Kamerayı tepemize kaldırdı. “Derin düşünce selfiesi!”

“Tamam...” Fotoğrafi çekene kadar bekledim. “Dönmeye hazır mısın?”

“Neredeyse. Bana beş dakika ver. Açılıp dalgaları son bir defa daha göğsümde hissetmek istiyorum.”

Başımı sallayarak onayladım ve okyanusa girmesini izledim, ona katılmam için beni çağırıyordu ama kendimi gülümsemeye zorlayıp yerimde kaldım. Neden çıktığım kadınların biriyle bile altı ayı aşamadığımı hâlâ düşünüyor, hâlâ merak ediyordum. Neden etraflarında bir saniye daha kalacak kadar güç bulamıyordum kendimde?

“Tamam!” Emily kıyıda yanıma geldi. “Sen de hazırsan artık dönmeye hazırım, Carter. Aklında ne olduğunu biliyorum...” Elini kasiğime dayadı. “Miyav...”

Tanrım...

Elini kasiğimden çekip tuttum ve beraber eve döndük.

“Yarın Everglades’e gitme konusunda ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Sanırım yarın hakkında konuşmalıyız... Aslında konuşacak çok şeyimiz var.”

“Yaa.” Elimi sıktı. “En sonunda içine girmeme izin verip en derin, en karanlık sırlarını anlatacakmışsın gibi geliyor...”

“Benim derin, karanlık sırlarım falan yok.”

“Şey, yarın her ne konuşmak istiyorsan Gayle’de yapmasak olur mu?”

“Ne?” Ona bakarken tek kaşımı havaya kaldırdım. “Niye?”

“Çünkü oranın yemeklerini ikimiz de ne kadar sevsek de, oradan nefret ediyorum. Yani orada olmaktan, anlıyor musun?”

“Pek değil...”

“Sanki orası bizim ‘çift mekânımız’ değil gibi geliyor. Her çiftin kendine ait bir ‘Aman Tanrım, burası bizim yerimiz’ dediği bir yeri olmalı. Bu arada lafı açılmışken, yarın Facebook’ta daha fazla fotoğrafımı paylaşmamız gerekiyor. Bugün çektiklerimi yarın paylaşacağım. Şu başlığa ne dersin: ‘Aman Tanrım! Erkek arkadaşım sürpriz yaparak beni kumsala getirdi? #beniseviyor #kıskanmayın #banahepparaharcıyor.’”

“Kumsal bedava...”

Yorumumu dikkate almadı ve boş boş konuşmaya devam etti; en sonunda konuyu sosyal medya hesaplarımızın ne kadar berbat olduğundan bu akşam üstüme binmeyi ne kadar çok istediğine getirdi fakat evime girdiğimiz saniye yatağıma yığılıp uyuyakaldı.

Rahatlayıp buzdolabından bir bira aldım ve tezgâha yaslandım. Yarınki ayrılık hakkında düşünmem gerekiyordu gerçi. Kısa, hızlı ve direkt konu odaklı olmam gerekiyordu.

“Sorun sen değilsin, benim...” “Senin aradığın adam olduğumdan emin değilim...” “Tamam, bak. Konu, şu yaptığın garip kedi şeyi...” Hayır, hayır... bu konuda diplomatik olmam gerekiyordu. Hımm...

Google’da “Birinden Ayrılmanın En İyi On Yolu” başlığını arattım ama ekran değişti ve onun yerine bir arama belirdi. En iyi arkadaşım, Arizona.

“Selam?” diye cevapladım.

“Miyavvvv...” diye fısıldadı. “Miyavv... Miyav!”

“Siktir git, Ari.”

Kahkaha attı. “Şu anda meşgul müsün? Bir şeyi bölüyor muyum?”

“Hiçbir şeyi bölmüyorsun.” Odama girdim ve Emily’nin uyanıp uyanmayacağını görmek için duvara vurdum. “Kumsaldan şimdi döndüm. Emily döndüğümüz an sızdı.”

“Çok fazla kediotu yemiş olmasın? Bana sürekli oluyor.”

“Bu kahrolası aramanın bir amacı var mı, Ari?”

“Var.” Kahkaha attı. “Var.”

“Suratına kapamadan önce paylaşmak ister misin?”

“Tamam... Sanırım bu akşam sonunda Scott’la seks yapmak istiyorum.”

“Tamam. O zaman gidip bu akşam Scott’la seks yap.”

“Hayır, hayır, hayır...” Ses tonu şimdi daha ciddiydi. “Yap-sam mı yapmasam mı emin değilim, anlıyor musun? Bazı sinyaller alıyorum...”

“Nasıl sinyaller?”

“Bunun iyi bir fikir olmadığı, doğru zaman olmadığıyla ilgili sinyaller.”

İç geçirdim. Arizona bir adamla yatmayı düşündüğünde her zaman içsel bir değerlendirme seansı yapması gerekirdi. Her şeyi risklerine ve karşılıklarına göre ölçeklendirilirdi. “Öpüşmelerinin yoğunluğundan” tutun, “randevuların ortalama uzunluğu ve kalitesine” ve “uzun süreli ilişki faktörüne” kadar. İnkâr etse de tüm bu saçma faktörleri telefonunda bir çizelge olarak tuttuğunu biliyordum. Ne zaman biriyle çıksa hemen yeni bir çizelge oluşturuyordu.

“Bak,” dedim, “onunla yatmak istemiyorsan yatma. Henüz hazır olmadığını söyle.”

“Söylersen kabul eder mi sence? Sekiz aydır beraberiz.”

“Ne?” Neredeyse biramda boğuluyordum. “Sekiz ay oldu mu?”

“Gördün mü? Konu bu işte, onu buna inandırdığım için bu akşamın o akşam olduğunu hissettiğini biliyorum ama... bilmiyorum. O riske değer mi emin değilim. Yine ağzım yansın istemiyorum...”

“Bekle bir dakika.” Başımı iki yana salladım. “Şu anda neredesin?”

“Scott’ın evinde.”

“O zaman o hangi cehennemde?”

“Kondom almak için eczaneye gitti.”

“En azından iyi niyetli...” Gözlerimi devirdim. “Ciddiyim ama eğer yüzde yüz emin değilsen ona da bana söylediğini söyle. Anlayacaktır.”

“Ya anlamazsa?”

“Anlayan birini bul.”

“Doğru,” dedi. “Sen bu hafta sonu Emily’yle ayrılma konusunu hâlâ düşünüyor musun? Yoksa yürütmeye çalışacak mısın?”

“Hayır.” Yatak odası kapıma doğru yürüyüp, tam bir cevap vermeden önce kapıyı kapadım. “Kesinlikle bitti. Artık bir şeyler hissetmiyorum; bütün tartışmalardan, yaptığı çılgınlıklardan ve her saat başı kontrol ediliyormuşum gibi hissetmekten bıktım artık.”

“Bu, bu yıl dördüncü ayrılığın. Şu sevgililik meselesine biraz ara verme zamanın geldi sanırım.”

“Endişelenme,” dedim. “En sonunda ilişkiye uygun bir adam olmadığımı kabul ettim, yarından sonra bekârlık durumumu açıkça belirteceğim. Zaten hukuk fakültesi başlamadan önce bekâr olup hayatın keyfini çıkarmam gerek.”

“Yani bu yaz orospuluk yapacağını mı söylüyorsun?”

“Onu *ima ediyordum.*” Gülümsedim. “Arada bir fark var.”

“Hiç de bile y- Ah! Gitmem gerek! Scott arabasını park ediyor, seni yarın ararım. Hoşça kal!”

Telefonu kapadım ve buzdolabından bir bira daha aldım. Tam kapağını kapatıyordum ki bir tabak kafamı sıyıyıp kulağı-

mın birkaç santim ötesiden geçti. Duvara çarpıp parçalara ayrılarak yere düştü.

“*Ne sikim...*” Arkamı döndüğümde kıpkırmızı suratlı bir Emily gördüm. “Derdin ne be?”

“Benim mi?” Kafama bir tabak daha atıp ıskaladı. “*Benim* mi derdim ne? Asıl *senin* derdin ne?”

“Şu anda tabakları potansiyel bir cinayet silahı olarak kullanan bir kişi var...”

“Yarın benden ayrılacaksınız mı? Mezuniyetten birkaç gün önce?”

“Eğer evet dersem kahrolası tabaklarımı atmayı kesecek misin?”

Bir tane daha fırlattı ama bu seferki ocağın yanına düştü. “Bu yaz birlikte tatile gideceğimizi sanıyordum! Planladığım bir sürü selfie ve seks vardı ama sen birdenbire her şeyi elinin tersiyle itmek mi istiyorsun? Öylece?” Şimdi her zamankinden daha hızlı konuşuyordu. “Sana sürekli mesaj attığımı biliyorum ama sadece endişelendiğim ve senden çok hoşlandığım için. Gazetecilik okuyorum, o yüzden senin beynini patlatacak hikâyeler görüyorum sürekli... İnsanlar dışarıda her gün ölüyor, Carter. Her gün.”

“Tamam...” Başımı iki yana salladım. “Bugün tam olarak *ne kadar* Adderall aldın?”

“Kusursuz geleceğimiz bir yana, benden ayrılıyorsun ve ben bunu bir başkasıyla yaptığın telefon konuşmasından öğrenmek zorunda kalıyorum? Bu durum berbat, Carter! Berbattan da öte!”

“Haklısın.” Ellerimi teslim olurcasına kaldırdım. “Bu konuda çok üzgünüm ama evet, yarın senden ayrılacağım. Şey, aslında, şu anda...” Diplomatik yaklaşımın birincisiyle gitmeye karar verdim. “Sorun sen değilsin, benim...”

“Sen şu an ciddi misin?”

İkinci seçeneğe geçtim. “Aradığın erkek olduğumu sanmıyorum.”

Uzun bir süre konuşmayı bana inanamayarak baktı. Beni

kararımdan caydırmaya çalışmamasını umuyordum, aksi hâlde en az diplomatik olan seçeneği kullanmam gerekirdi ve ardından daha fazla tabak gelirdi.

“Aslında var ya...” Elinde kalan tabakları bıraktı ve çantasını omzuna taktı. Sonra bana doğru yürüdü. “Bunu çok önceden anlamam gerekirdi, ruhumu sana açtığım gibi kendi ruhunu bana açmayacağını bilmeliydim.”

“Gece burada kalabilirsin,” dedim. Kabullenmiş olmasına memnundum. “Seni dışarı atacağımı falan söylemedim. Seni yarın evine götürebilirim.”

“Ah! Yani şimdi centilmen mi olmak istiyorsun?!” diye tısladı. “Lütfen! Arkadaşım dışarıda beni bekliyor.”

“Pekâlâ, öyleyse... Yürütemediğimiz için üzgünüm.”

“Üzgün falan değilsin,” dedi bir adım daha yaklaşarak. “Üzgün değilsin çünkü sen gerçekte bir sevgili *istemiyorsun*, Carter. Asla istemedin ve nedenini bilmek ister misin?” Dudaklarından bir mırılama sesi kaçtı ve bu ilişkiyi sonlandırmanın en iyisi olduğuna daha çok ikna oldum.

“Bana neden diye sor.” Omzumu itti. “Bana neden kahrolası bir sevgiliye ihtiyaç duymadığımı sor!”

“Neden bir sevgiliye ihtiyacım yok, Emily?..”

“Çünkü zaten bir sevgilin var... Her zaman vardı...” Beni daha sertçe itti. “Onun adı *Arizona Turner*.”

Kaşımı havaya kaldırdım, kafam tamamen karışmıştı.

“O yüzden sana da sıçayım, ona da sıçayım. Umarım küçük, ufak sakin...”

“Dün üstüne binerken *devasa* diyordun...”

“Neyse be! Siktir-git-Carter.” Bana omuz attı ve yan kapıya doğru gitti. Kilidi birkaç defa çevirdi, itip çekti.

“Ön kapıdan çıkman gerekiyor,” dedim kıpırdamadan. “Yeni kilitletler, unuttun mu?”

“Ah, evet... O konuyu tamamen unutmuşum. Seçtiğin yeni kilitletlerin hoşuma gittiğini hiç söyledim mi?” Ön kapıya doğru gidip açtı ve omzunun üzerinden bana baktı. “Çok hoşlandım

hem de, çok artistik ve özeller. Onlara ne kadar ödedim demiş-
tin?”

Ona boş boş baktım.

“Tamam o zaman...” dedi ve yine tepesi atmış moduna dön-
dü. “Hoşça kal, Carter James... ve UMARIM SENİ SİKERLER...
Tercihen sert ve zımpara kâğıdıyla sarılı bir şeyle!”

Peşinden, kaçınılmaz kapı çarpışı geldi.

Bir şeye zarar vermiş mi, bir yerlere intikam izi bırakmaya
çalışmış mı diye görmek için odama gittim ve tabii ki yapmıştı.
Duvarımda asılı duran, aileme ait fotoğraflar yerlerdeydi. Hatta
masamın çekmecelerini açıp hiç ses çıkarmadan her şeyi etrafa
fırlatmayı bile başarmıştı.

Niçin kendime bunu yapıp duruyorum?

Tepem atsa da bu akşamı yalnız geçireceğim için rahatlamış
bir hâlde her şeyi yerine kaldırdım, önce fotoğrafları yerine as-
tım.

Bütün kurşun ve tükenmezkalemleri çekmeceye tıkmayı
bitirdiğimde cebimdeki telefonumun çaldığını duydum. Yine
Arizona’ydı.

“Evet?” Telefonu kulağıma tuttum. “Seksin nasıl yapıldığı-
nı sana açıklamam gerekiyor mu? Senin dünyanda epey zaman
geçtiğini biliyorum ama gerçekten o kadar zor değil...”

“Scott beni terk etti!”

“Ne?”

“BENİ TERK ETTİ!” Ofladı. “Aslında var ya, yarın sakinleş-
tikten sonra seni arayıp anlatacağım. Emily’nin seni benimle te-
lefon seksi yapmakla suçlamasını istemiyorum.”

“Aslında Emily az önce gitti.” Arabamın anahtarlarını ara-
dım. “Konuşabiliriz.”

“Aman Tanrım, o zaman anlatayım!” Mantıklı konuşmaları
orada bitti. Ne zaman bir ayrılığını anlatmaya başlasa önce bir
küfür tiradı atardı. “Ne göt ama!”, “Beni hak etmiyordu!”, “Beni
özleyecek!” diye konuşurken sonunda mantıklı şeyler söyleme-
ye başladığı.

Adama defalarca “sik kafalı” demesinden sonra, “Ari...” dedim. “Bana neler olduğunu anlat.”

“Doğru...” Derin bir nefes aldı. “Kondomlarla döndü, tam hafiften soyunmuştuk, öpüşüyorduk ve yaklaşıyorduk. *Fazla* yakındık... ama o garip sinyaller geri döndü; o yüzden ona durmasını, hazır olmadığımı söyledim. Doğru şeyi yaptığımdan emin olmak için biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Sonra dedim ki, ‘Ayrıca Carter da böyle düşünüyo...’”

“Dur, dur, dur...” diyerek lafını kestim, en sonunda araba anahtarlarımı bulmuştum. “*Beni* mi konuya dahil ettin?”

“Evet, neden etmeyeyim ki? Biriyle yatmadan önce yüzde yüz emin olmam gerektiğini söylediğin şeyi anlattım. Sonra o da, ‘Tamam, buraya kadar. Bitti. Defol git,’ dedi.”

“Sana defolup gitmeni söylemedi, Ari. Abartıyorsun.”

“Söyledi!” Sesi yine çok öfkeli geliyordu. “Aslına bakarsan ben oradan çıkarken, her konuda sana danışmak zorundaydım gidip *seni* becermemi söyledi.”

Sessizlik.

Aynı anda ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Kahkaha atmaya devam ederken, “Alınma ama ilişkide sana katlanmak bir yana, *seni asla* becermezdim.”

“*Benim* sana asla katlanmayacağımı söylemek istiyorsun herhalde. Sen sadece sevgililer tarihindeki en kötü sevgili olmakla kalmıyorsun, ayrıca benim tipim de değilsin.”

“Orası bariz.” Telefonumdaki, konuştuğum kişiyi takip etme uygulamasını açtım. “Son derece seksi, doğru yerlerinde kasları ve herhangi bir kadını ilk randevudan sonra yatmaya ikna edebilme kabiliyeti olan biri, nedense senin aklında talihsiz özelliklere sahip.”

“Ciddi misin? Şu anda ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?” Ofladı. “Lütfen. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, benim özelliklerim çok daha iyi ve senin gibi akıllı tek tarafa çalışanları ayıklıyor: Akıllıyım, espriliyim ve dilim dışındaki şeylerde de yetenekliyim.”

“En iyi özelliğini unuttun.”

“Hangisini?”

“Alnuna işlenen kalıcı, ‘düzüşmekle ilgilenmiyor’ etiketi.”

Kahkaha attı ve kapıdaki hafif tıklamayı duydum.

“Bekle bir dakika.” Telefonu göğsüme dayayıp ön kapıyı doğru giderken, gelenin Emily olmadığını umuyordum.

Değildi.

Gözleri kızarıp şişmiş Ari’ydi.

“Emily gittiğine göre geceyi kanepende geçirebilir miyim?” diye sorarak içeri girdi. “Bu saatte eve kadar gitmek mantıklı gelmedi. Aslında Scott’ın beni kovduğunu söylediğimde eve bırakmayı teklif bile etmemene azıcık alınmış olabilirim. Scott’ın evinin buradan o kadar uzak olmadığını biliyorsun.”

“Aslında seni almak için hazırlanıyordum.” Telefonu kapadım.

“Eminim öyledir.” Gözleri kolumu inceledi. “Bir dövme daha mı yaptırдың?” Koluma dokunup parmağını son eklenenin kenarında gezdirdi, gittikçe büyüyen servi ağacıma eklenmiş yeni bir Latince cümle dalıydı. “Ne zaman yaptırдың bunu?”

“Geçen hafta. Yaptırmayı düşündüğümü söylemiştim.”

“Düşünmek, gerçekten *yaptırmak* demek değildir...” Yine etrafında parmağını gezdirdi. “Hoşuma gitti. Gerçi profesyonel hayatının çoğunu takım elbise giyerek geçirmek zorunda kalacaksın. Kimse kolları dövmelemlerle dolu bir avukatı işe almaz.”

“Sana göre.” Koridordaki dolaptan bir battaniye alıp ona verdim. “Odamı alabilirsin. Ben burada uyurum. Düşünmem lazım.”

“Emily’den nasıl ayrılacağını mı?”

“Hayır, onu hallettim bile. İkimizin konuşmasına kulak misafiri oldu ve sen aramadan önce beni terk etti.”

“Vay be. İkimiz için de ne berbat bir gün...” Kaşlarını çattı ama ânında her zamanki iyimser hâline geri döndü. “Bu cumartesi günü Gayle’de geç kahvaltı yapmak ister misin?”

“Tabii. Öğlen mi?”

“Aslında birde yapabilir miyiz?” Odama doğru gitmeye başladı. “Öğlen bikini bölgesi için ağda randevum var.”

“Neden vücudunda kimsenin görmediği bir kısma ağda yaptırıyorsun?”

“Ben görüyorum.”

“Hımm. Yani bu akşam Scott’la yatmayı ertelemek istemenin gerçek sebebi o muydu? Onun görmesini istemediğin bir çalın olduğu için mi?”

“Ne? Ne dedin sen?”

“Seni tanıyorum, Ari.” Pis pis güldüm. “Ayrıca beni kesinlikle duydun... Gerçek sebebi o mu?”

“Carter...”

“Seni ne zamandır tanıyorum? Beşinci sınıftan beri mi?”

“Dördüncü sınıftan beri.”

“Aynı şey,” dedim, yanaklarındaki hafif kızarıklığı fark ederek. “Bana söyleyebilirsin. Seni yargılamayacağım. Sadece son saniyede ağda yaptırmak yerine düzenli olarak tıraşlı tutmanı tavsiye edecektim.”

“Eğer çalılığım olsaydı,” diyerek gözlerini devirdi, “ki *yok*, bunu son saniyede biriyle, hele hele de erkek arkadaşımınla seks yapmamanın ana sebebi yapmazdım.”

“Güzel,” dedim. “Çünkü çoğu erkek, yani benim gibi erkekler, cidden bunu umursamaz. Sadece sekiz aydır seks yapmadığını bildiğim için, seni boşa para saçmaktan kurtarmaya çalışıyorum. Belki bu hafta sonu ağdaya harcayacağın parayla daha iyi bir vibratör satın alırsın?”

Odanın kapısını çarptı, ben de uykuya dalana kadar kahkahalarla güldüm.

2. Şarkı: En Vahşi Rüyalar (3:54)

Arizona

İkinci yılınızda seçtiğiniz alanın dördüncü sınıfta nefret edebileceğiniz tek konu olacağını niçin size söylemezlerdi? İnsanlar on dokuz yaşındaki birinin, hayatı boyunca yapmak istediği şeyi bilmesini ve kararından mutlu olmasını nasıl bekleyebilirdi ki?

Saçmalık...

Birinci sınıftayken aldığım Küçük İşletme Muhasebesi ve Vergi Hukuku 101 dersleri arasında bir yerlerde, işletmeden, hayatımın kalanında bütün gün ofiste oturma düşüncesinden ettiğimden biraz daha az nefret ettiğimi fark ettim. Herkesten iyi çizelge çıkarıp istatistikleri birleştirebiliyor olsam bile sıkılmışım. Azap verecek şekilde ve tamamıyla sıkılmışım.

Yoğun bir vergi hukuku dersiyle başa çıkmak için “Bu alanı sikeyim” kapkekleri yapmaya başlayana kadar hayattaki asıl tutkumu fark etmemiştim. Onları çalışma grubuma getirdiğimde sınıf arkadaşlarım saniyeler içinde mideye indirmişti, o nedenle daha fazlasını yapmışım. Sonra dallara ayırarak başka şeyler de yaptım.

Başta basit tatlılarda ustalaştım: farklı kapkekler, kurabiyeler ve brownieler. Sonra daha karmaşık tariflere başladım: kremalı ekler, dondurulmuş şerbetli tersyüz edilmiş ayçörekleri, krema ile doldurulmuş waffle’lar.

Ne kadar çok pişirsem o kadar mutlu oluyordum ama bir gün annem bunu ciddi ciddi düşünmemi önerene kadar aklıma bile gelmemişti. Ona Noel için portakallı sufle yapmışım ve o kadar çok sevmişti ki kalanlardan komşularına da götürüp hemen denemelerini talep etmişti. Hatta o zamanki erkek arkadaşımı da arayıp çağırmış, biraz almasını istemişti. O da, "Hımm, yenilebilir," demişti.

Yine de yemek sanatına sevgimi biraz geç fark etmişim. O yüzden alan değiştirmek yerine işletme okulunda kaldım ama ne zaman boş zamanım olsa kumsaldaki bir numaralı aşçılık okulundan kaçak ders alıyordum: Wellington Aşçılık Enstitüsü.

Her cumartesi ve pazar şehir merkezine gider ve sınıfın en arkasında oturup sanki oraya aitmişim gibi notlar tutardım. Sınıfın gerçek pişirme odalarında buluştukları günlerde, "parasını ödeyen" her öğrenciye bir ocak düşerken de araştırma projesi yapan bir liseli gibi davranırdım.

Şu anda yaptığım şey de tam olarak buydu.

"Notlarınızın kruvasanlarınızın katlarını yapışınıza göre verileceğini unutmayın." Profesör sınıfın ön tarafından konuşuyordu. "Çıtır çıtır olmalılar fakat çok gevrek olmayacaklar. Yumuşak ancak asla yapış yapış değil... Ayrıca kendi kişisel tasarımınızın bu sınıfta daha önce hiç yaratmadığınız bir şey olduğundan emin olmanız gerekiyor. Önceki ödevlerden birini taklit etmeyin yoksa otomatik olarak ihtar alırsınız."

Önümde duran kızın hamuru karıştırmasını ve içine biraz şeker katmasını izledim. Hamuru tattı ve başını iki yana sallayıp biraz daha ekledi.

"Hey..." diye fısıldadım ona. "Hey..."

Omzunun üstünden baktı. "Ne var?"

"Ona daha fazla şeker katmak istemezsin."

"Sen nereden bileceksin, hırsız?"

Gözlerimi devirdim. "Çünkü hâlâ kızartman ve şeker karışımıyla kaplaman gerekiyor, tabii içine şekerli krema eklemeyen

önce. Eğer daha fazla kullanırsan tadımcıları erkenden şeker hastası edersin.”

Şeker kâsesini bırakıp işine geri döndü, biraz daha görebilmek için yaklaştım.

Malzemelerin listesini yazarken birinin omzuma dokunduğunu hissettim.

“Evet?” Başımı kaldırıp bakmadım. Spesiyal bir hamuru yazmanın ortasındaydım tam. Tam son harfi yazarken not defterim ellerimin arasından çekilip alındı ve kendimi simsiyah giyinmiş bir kadınla yüz yüze buldum. Göğsünde büyük, kalın harflerle “Güvenlik” yazıyordu ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

“Bugün neler yapıyorsunuz, Bayan Turner?” diye sorarken dudaklarını büzdü.

“Ben, ah...” Boğazımı temizleyip doğrularak oturdum. “Bir kitap raporu hazırlıyorum.”

“Kitap raporu mu?”

“Evet,” dedim. “Okulum için çok önemli bir kitap raporu. *Lisem* için.”

“Peki sözümona hangi liseye gidiyorsunuz?”

“Pleasant View High.”

“Elli yıldır kullanılmıyor olmasına rağmen oraya mı gidiyorsunuz?”

Siktir. “Ridge View demek istedim...” Daha önce Google’dan bakmıştım.

“Bütün liseler şu an yaz tatilinde. Bu cuma son gündü.” Parmaklarını şaklattı ve kalkmamı işaret etti. “Hadi gidelim. Rutini biliyorsun...”

Ayağa kalkıp not defterimi geri aldım, kapıdan çıkıp koridora girerken onu takip ettim. “Derslere kaçak girip fazladan not almak gerçekten suç mu?” diye sordum. “Burada kime zararım var ki?”

Anahtar kartını kapıdaki gösterge paneline salladı. “Dışarı.”

“Bekle.” Dışarı çıktım. “Eğer sana yirmi dolar verirsem geri dönüp özel *cronut* için ne tür hamur kullandıklarını bana söyler misin? Belki e-posta adresimi veririm ve sen de bana yollarsın?”

Kapıyı suratıma kapadı.

Off... Not defterimi çantama tıkkarken tanıdık bir kahkaha sesi duydum. Başımı kaldırıp baktığımda, Tarifleri Anlamak dersinin öğretmeni olduğunu gördüm.

Kendimi cüretkâr hissederek, “Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordum. “Birini dersten atmanın?”

“Çok komik.” Adam bana bakarak daha fazla güldü. “Ayrıca dersten *atılmadın*, ben bu sabah oraya girdiğini gördüğüm için çıkarıldın.”

“Beni ispiyonladın mı? Benden hoşlanıyorsun sanıyordum... Normalde beni ispiyonlamazsın.”

“Yapmam,” dedi. “Fakat sınav günlerinde bütün bahisler kapanır. Güvenliğe seni attırıp attırmadığımız zamanlar arasındaki farkı göremiyor musun?”

Afallamıştım.

“Aynen öyle,” diyerek omzuma vurdu. “Hepimiz tutkunu takdir ediyoruz ama sınav günleri, gerçekten dersin ücretini ödeyenler için... Artık üniversiteyi bitirdiğine göre seni daha çok göreceğimize inanıyorum?”

Başımla onayladığımda yine kahkaha attı. “Önümüzdeki hafta sonu görüşürüz, Bayan Turner,” dedikten sonra yürüyüp gitti.

“Tutkunu takdir ediyoruz” yorumuyla onurlanarak gülümse-dim ve haber beklediğim birkaç aşçılık okulu için ona gayriresmî bir tavsiye mektubu yazdırıp yazdıramayacağımı merak ettim.

Belki bir burs almama yardım edecek bir mektup?

Saatime baktım ve gerçekten parasını ödediğim üniversiteye gitmek için üç saatim olduğunu fark ettim; bugün mezuniyet törenim vardı.